Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 984 van 15 september 2026
in de zaak X II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. HOLTZEM**
Elizabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2025 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 29 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is gekend onder verschillende aliasnamen:
• B. H. O., geboren op (…)2001 in Afghanistan
• B. H. O., geboren op (…)2003 in Afghanistan
• B. H., geboren op (…)1900 in Afghanistan.

Op 12 februari 2021 en op 14 april 2025 heeft de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming ingediend. Beide aanvragen werden negatief afgesloten op 17 mei 2024 (beroep RVV verworpen) en op 6 juni 2025 (niet-ontvankelijk verklaard door CGVS).

Op 27 juni 2024 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 31 januari 2025 en op 29 juli 2025 heeft de verzoekende partij een gesprek gehad met de terugkeerbegeleider.

Op 29 oktober 2025 gaf de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af en legde hij de verzoekende partij een inreisverbod op van 8 jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B.
Voornaam: H. O.
Geboortedatum: (…)2001
Geboorteplaats: Ijrat
Nationaliteit: Afghanistan

ALIAS: B. H. O. (…)2001 Afghanistan, B. H. O. (…)2003 Afghanistan, B. H. (…)1900 Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27.06.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene heeft asiel aangevraagd op 12.02.2021 en op 14.04.2025. Beide aanvragen werden negatief afgesloten op 17.05.2024 (beroep RVV verworpen) en op 06.06.2025 (niet-ontvankelijk verklaard door CGVS).

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider op 31.01.2025 en op 29.07.2025, heeft de betrokkene verklaard een neef te hebben in België. Hij verklaart medische problemen te hebben die hem belemmeren om te reizen (3 dagen in coma gelegen na een aanval op hem in België, opgenomen in ziekenhuis in Antwerpen). Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij

daar problemen heeft (reden van zijn asielaanvraag, problemen met zijn vader en Taliban) en omdat hij hier in België vrienden heeft en van België houdt.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn neef op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM merken we op dat de aangehaalde elementen reeds beoordeeld werden in zijn verzoek om internationale bescherming van 12.02.2021 en 14.04.2025. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bovendien oordeelde het CGVS op 06.06.2025 dat er geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van herkomst het non-refoulementbeginsel zou schenden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.07.2024 dat hem betekend werd op 10.07.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft asiel aangevraagd op 12.02.2021 en op 14.04.2025. Beide aanvragen werden negatief afgesloten op 17.05.2024 (beroep RVV verworpen) en op 06.06.2025 (niet-ontvankelijk verklaard door CGVS).

- *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27.06.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken

is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod met een termijn van acht jaar, en is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD
Aan de Heer,

die verklaart te heten:

Naam: B.
Voornaam: H. O.
Geboortedatum: (…)2001
Geboorteplaats: Ijrat
Nationaliteit: Afghanistan

ALIAS: B. H. O. (…)2001 Afghanistan, B. H. O. (…)2003 Afghanistan, B. H. (…)1900 Afghanistan

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.10.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27.06.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 31.01.2025 en op 29.07.2025, heeft de betrokkene verklaard een neef te hebben in België. Hij verklaart medische problemen te hebben die hem belemmeren om te reizen (3 dagen in coma gelegen na een aanval op hem in België, opgenomen in ziekenhuis in Antwerpen). Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij daar problemen heeft (reden van zijn asielaanvraag, problemen met zijn vader en Taliban) en omdat hij hier in België vrienden heeft en van België houdt.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn neef op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM merken we op dat de aangehaalde elementen reeds beoordeeld werden in zijn verzoek om internationale bescherming van 12.02.2021 en 14.04.2025. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bovendien oordeelde het CGVS op 06.06.2025 dat er geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van herkomst het non-refoulementbeginsel zou schenden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), iuncto artikel 13 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 3 EVRM

Verwerende partij biedt geen garantie dat verzoeker niet zal onderworpen worden aan een schending van artikel 3 EVRM. De motivering in de bestreden beslissing verschaft verzoeker geen enkele garantie dat, in geval van terugkeer naar Afghanistan, hij geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet noch dat een verwijdering niet strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM.

De noodzaak aan een voorafgaand en grondig onderzoek bij een eventuele beslissing tot verwijdering vloeit voort uit artikel 3 juncto 13 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt:
"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Artikel 49/2, §5 Vreemdelingenwet legt aan verwerende partij de verplichting op om rekening te houden met het beginsel van non-refoulement bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker.

Het verzoek tot schorsing dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

Tweede middel: moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoeker wordt door de uitvoering van de bestreden beslissing gedwongen om terug te keren naar een land waarnaar hij niet kan terugkeren omdat het daar onveilig is. Hij zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.
Zelfs al zou verzoeker niet effectief worden verwijderd, dan wordt hij door de bestreden beslissing gedwongen om illegaal verder te leven in België, wat eveneens een schending is van artikel 3 EVRM.

Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel inhoudt.

Het verzoek tot schorsing dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden. "

2.2. De verzoekende partij voert in haar enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij geen enkel van de concrete motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten of van het inreisverbod, op enige concrete wijze betwist. Zij blijven dan ook allemaal overeind.

De verzoekende partij voert wel aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst volgens haar een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij het in haar middel heeft over een 'beslissing tot beëindiging van het verblijf', merkt de Raad op dat geen van de in casu bestreden beslissing een dergelijke beslissing betreft. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen overigens wel degelijk duidelijk gemotiveerd over het eventuele risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan.

In het bevel om het grondgebied te verlaten motiveerde de verwerende partij als volgt:

"*Betrokkene heeft asiel aangevraagd op 12.02.2021 en op 14.04.2025. Beide aanvragen werden negatief afgesloten op 17.05.2024 (beroep RVV verworpen) en op 06.06.2025 (niet-ontvankelijk verklaard door CGVS). (…)*
Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM merken we op dat de aangehaalde elementen reeds beoordeeld werden in zijn verzoek om internationale bescherming van 12.02.2021 en 14.04.2025. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bovendien oordeelde het CGVS op 06.06.2025 dat er geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van herkomst het non-refoulementbeginsel zou schenden."

In het inreisverbod motiveerde de verwerende partij als volgt:

"Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM merken we op dat de aangehaalde elementen reeds beoordeeld werden in zijn verzoek om internationale bescherming van 12.02.2021 en 14.04.2025. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bovendien oordeelde het CGVS op 06.06.2025 dat er geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van herkomst het non-refoulementbeginsel zou schenden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11".

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij voormelde motieven niet op enige concrete wijze betwist. Zij blijven dan ook overeind. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan, en dat, zelfs al zou zij niet effectief worden verwijderd, zij dan door de bestreden beslissing gedwongen wordt om illegaal verder te leven in België, wat volgens haar eveneens een

schending is van artikel 3 EVRM. De verzoekende partij maakt haar loutere bewering echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk. De verzoekende partij legt bovendien niet uit waarom zij ten eerste zou gedwongen worden om illegaal in België verder te leven, noch op welke wijze dit voor haar eventueel een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het staat haar vrij om vrijwillig terug te keren naar Afghanistan. Zij toont niet aan dat dit onmogelijk zou zijn.

Wat de motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissingen betreft, kan de Raad bovendien enkel vaststellen dat deze steun vindt in het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij tot tweemaal toe werd geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (het CGVS), zoals de verwerende partij in de bestreden beslissingen terecht motiveert. In zijn laatste beslissing ten aanzien van de verzoekende partij motiveerde de commissaris-generaal in haar beslissing van 6 juni 2025 bovendien als volgt in fine:

“Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De loutere beweringen in verband met de schending van artikel 3 van het EVRM van de verzoekende partij in haar enig middel, volstaan niet om voormelde conclusie van de commissaris-generaal, waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissingen verwijst, te weerleggen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te

nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de verwerende partij dit op een kennelijk onredelijke wijze zou gedaan hebben. De verzoekende partij maakt bovendien met haar loutere beweringen over een volgens haar mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Afghanistan, niet aannemelijk dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft noch dat het voldoende concreet en aantoonbaar is.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept verder enkel de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN J. CAMU